Я, може, вигадаю все –
Твої дзвінки, твоє мовчання,
Щоб розірвати днів кільце,
Де все відоме і звичайне.

Я вигадаю присмерк цей,
А в нім, на тлі чекальних звуків
Твоє замислене лице,
Повернуте у бік розлуки.

Я вигадаю всі слова,
Якими ніжності не змірять,
І, від розпуки ледь жива,
На зло собі у це повірю.